

УДК 32:316.77:004.738.5

DOI <https://doi.org/10.30970/PPS.2026.65.36>

ВІД ЦИФРОВОЇ ВИДИМОСТІ ДО МІЖНАРОДНОЇ ПІДТРИМКИ УКРАЇНИ: АЛГОРИТМІЧНА СОЛІДАРНІСТЬ І РЕКОМЕНДАЦІЙНІ СИСТЕМИ КОРОТКОГО ВІДЕО

Роман Брилинський

*Ужгородський національний університет, факультет суспільних наук,
кафедра політології і державного управління
вул. Університетська, 14, ауд. 233, 88016, м. Ужгород, Україна
<https://orcid.org/0009-0003-3522-4880>*

У статті здійснено концептуалізацію алгоритмічної солідарності як політико-комунікаційного механізму, через який рекомендаційні системи платформ короткого відео перетворюють цифрову видимість нарративів про Україну на довіру, емоційне залучення та міжнародну підтримку. Актуальність дослідження зумовлена тим, що в умовах повномасштабної війни підтримка України формується не лише через дипломатичні рішення, традиційні медіа та інституційні канали, а й у платформено організованих цифрових середовищах, де алгоритмічний розподіл уваги визначає, які сюжети стають видимими для глобальної аудиторії. Метою статті є виявлення того, як рекомендаційні системи короткого відео впливають на перехід від видимості контенту про Україну до довіри, залучення й солідарної дії. Методологічну основу становлять концептуальний аналіз, теоретичний синтез і порівняльно-аналітичний підхід, що дає змогу поєднати дослідження платформеної видимості, цифрової політичної комунікації та міжнародної підтримки України. У статті запропоновано аналітичну модель «видимість → емоційний резонанс → довіра → залучення → солідарна дія», яка пояснює проміжний ланцюг між алгоритмічним показом контенту та реальною підтримкою. Обґрунтовано, що коротке відео є специфічною інфраструктурою політичної видимості, у якій поєднуються персоналізація, емоційна інтенсивність, низький поріг входу для виробництва контенту та транскордонна масштабованість. Показано, що український кейс є особливо продуктивним для такої концептуалізації, оскільки поєднує гуманітарний, безпековий, моральний і геополітичний виміри та вже має емпірично зафіксовані мережеві форми онлайн-підтримки. Наукова новизна полягає у перенесенні поняття *algorithmic solidarity* з контексту платформеної праці у сферу політичної комунікації та міжнародної підтримки України, а також у розкритті ролі рекомендаційних систем як інфраструктури селективної видимості. Доведено, що алгоритмічна солідарність має межі: вона є селективною, емоційно оптимізованою, платформено залежною та уразливою до маніпулятивних нарративів, інформаційних викривлень і конкуренції за увагу.

Ключові слова: алгоритмічна солідарність, рекомендаційні системи, коротке відео, цифрова видимість, міжнародна підтримка України, політична комунікація, цифрові платформи.

Постановка проблеми. У цифрову добу міжнародна підтримка України формується не лише в межах міждержавної дипломатії, традиційних медіа чи офіційних стратегічних комунікацій, а й у платформено організованих середовищах, де рекомендаційні системи визначають розподіл уваги до політично значущого контенту. За таких умов цифрова видимість перестає бути нейтральною технічною передумовою комунікації і перетворюється на важливий ресурс політичного впливу, оскільки саме вона значною мірою визначає, які нарративи про війну, гуманітарні втрати, стійкість, допомогу та безпеку входять до глобального публічного обігу, а які залишаються на периферії інформаційного поля [1; 2].

© Брилинський Р., 2026

Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу (CC BY 4.0)

Особливого значення ця проблема набуває у середовищі платформ короткого відео, де логіка підписок і стабільних аудиторних зв'язків значною мірою поступається логіці алгоритмічного ранжування та персоналізованої рекомендації. У таких середовищах видимість контенту залежить не лише від наміру автора або суспільної важливості теми, а й від алгоритмічного прогнозу релевантності, що безпосередньо впливає на шанси нарративів про Україну стати частиною транснаціональної публічної уваги [2; 3]. Унаслідок цього підтримку України доцільно аналізувати не лише як наслідок ціннісних орієнтацій чи політичних рішень окремих суспільств, а й як результат алгоритмічно опосередкованої циркуляції нарративів у цифровому просторі.

Проблемність полягає у тому, що сучасні дослідження достатньо переконливо описують або роботу рекомендаційних систем, або окремі форми цифрової мобілізації та онлайн-підтримки, однак не дають цілісного пояснення того, як алгоритмічно забезпечена видимість переходить у довіру, емоційне залучення та солідарну дію щодо України. Саме цей аналітичний розрив і зумовлює потребу в концептуалізації алгоритмічної солідарності як політико-комунікаційного механізму, що поєднує платформену логіку розподілу уваги з формуванням міжнародної підтримки [1; 4].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Сучасний науковий доробок, релевантний до теми статті, доцільно поділити на три основні групи.

До першої належать праці, присвячені рекомендаційним системам і платформеній видимості. У межах цього напрямку дослідники показують, що цифрова видимість є не спонтанним результатом присутності контенту в мережі, а наслідком алгоритмічного відбору, ранжування та персоналізації. Такий підхід дає підстави розглядати рекомендаційні системи не просто як технічний інструмент сортування інформації, а як інфраструктуру селективного доступу до публічної уваги [2; 3].

Другу групу становлять праці, що аналізують солідарність, мобілізацію та взаємодію у платформених середовищах. Особливе значення тут має поняття *algorithmic solidarity*, запропоноване для опису форм взаємодопомоги й колективного спротиву в умовах платформеної праці. У цій оптиці солідарність пов'язується з алгоритмічно організованим середовищем, однак ще не переноситься безпосередньо у площину міжнародної політичної комунікації та підтримки України [4].

Третю групу становлять дослідження онлайн-підтримки України, мережевої мобілізації та цифрових практик солідарності, що виникли у контексті повномасштабної війни. У цих працях зафіксовано, що цифрові мережі можуть виступати середовищем координації, емоційного резонансу, поширення інформації й мобілізації підтримувальних дій. Водночас ці дослідження переважно описують сам факт мережевої підтримки або її комунікаційні прояви, але не пояснюють достатньо чітко механізм переходу від алгоритмічної видимості контенту до довіри та дії [1].

Отже, наявний стан досліджень демонструє важливі напрацювання щодо платформеної видимості, цифрової солідарності та онлайн-мобілізації, однак між цими напрямками залишається аналітичний розрив. У сучасній літературі бракує цілісної моделі, яка б пояснювала, як саме рекомендаційні системи короткого відео опосередковують перехід від видимості нарративів про Україну до міжнародної підтримки. Саме заповнення цієї лакуни і становить дослідницьке завдання цієї статті.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми. Попри активне зростання досліджень, присвячених платформеній видимості, рекомендаційним системам, цифровому активізму та онлайн-підтримці України, у сучасному науковому полі досі бракує цілісного пояснення того, яким чином алгоритмічно організована видимість

нарративів переходить у довіру, залучення та форми міжнародної підтримки. Наявні праці переконливо показують, що рекомендаційні системи короткого відео не є нейтральними інструментами дистрибуції, однак значно рідше простежують політичну траєкторію цього впливу – від алгоритмічного показу до солідарної дії щодо України [1; 3]. Не менш відкритим залишається і питання концептуального перенесення поняття *algorithmic solidarity* у площину політичної комунікації: у наявних роботах воно пов'язується переважно з платформеною працею та колективним реагуванням на алгоритмічне управління, тоді як український кейс ставить проблему іншого типу – чи може алгоритмічно керована видимість у середовищі короткого відео ставати механізмом формування міжнародної підтримки [4]. Наявність цього теоретичного питання визначає те, як розгортається дослідження в роботі.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою статті є концептуалізація алгоритмічної солідарності як політико-комунікаційного механізму та з'ясування того, як рекомендаційні системи короткого відео перетворюють цифрову видимість нарративів про Україну на довіру, залучення й міжнародну підтримку. Для досягнення поставленої мети передбачено:

1) проаналізувати основні підходи до вивчення алгоритмічного посередництва, платформеної видимості та рекомендаційних систем короткого відео;

2) уточнити зміст поняття алгоритмічної солідарності та відмежувати його від суміжних категорій цифрового активізму, вірусності, платформеної мобілізації й онлайн-підтримки;

3) запропонувати аналітичну модель переходу від цифрової видимості до довіри, залучення та солідарної дії;

4) показати, чому український кейс є показовим для осмислення алгоритмічної солідарності саме в середовищі платформ короткого відео.

Наукова новизна дослідження полягає у перенесенні поняття алгоритмічної солідарності з контексту платформеної праці у площину політичної комунікації та міжнародної підтримки України, а також у запропонованні моделі переходу від цифрової видимості до довіри, залучення та дії у середовищі рекомендаційних систем короткого відео.

Методологічні межі дослідження. Методологічно стаття спирається на концептуальний аналіз, теоретичний синтез і порівняльно-аналітичний підхід, що дає змогу поєднати дослідження платформеної видимості, цифрової політичної комунікації та міжнародної підтримки України. Водночас стаття не ставить за мету кількісне доведення прямого причинно-наслідкового зв'язку між алгоритмічним показом контенту та масштабами підтримки України. Її завданням є концептуалізація механізму, через який цифрова видимість у середовищі короткого відео може переходити в довіру, залучення та солідарну дію. Український кейс використовується в роботі як аналітичний ілюстративний приклад, що дає змогу перевірити пояснювальний потенціал запропонованої моделі, а не як велика самодостатня емпірична вибірка.

Виклад основного матеріалу дослідження.

Алгоритмічна солідарність як теоретична категорія. У межах цієї статті алгоритмічну солідарність пропонуємо розуміти як політико-комунікаційний механізм, через який рекомендаційні системи платформ короткого відео перетворюють цифрову видимість суспільно значущих нарративів про Україну на довіру, емоційне залучення та підтримувальну дію. Таке визначення є авторською концептуалізацією, сформованою на перетині досліджень рекомендаційних систем, цифрової видимості та мережових форм підтримки України [1–4].

Теоретично цей підхід спирається на два вихідні положення. По-перше, цифрова видимість у платформеному середовищі не є нейтральною технічною умовою комунікації, а залежить від алгоритмічного відбору, ранжування та прогнозування релевантності контенту [2; 3]. По-друге, сама по собі видимість ще не означає підтримки: між експозицією до контенту та солідарною дією існує проміжний ланцюг, який включає емоційний резонанс, довіру, залучення та перехід до конкретних форм підтримки [1].

Важливо наголосити, що термін *algorithmic solidarity* уже присутній у науковому полі. У статті Yu, Treré та Bonini він використовується для опису практик взаємодопомоги та спротиву серед китайських *delivery workers* у середовищі платформеної праці [4]. Водночас науковий внесок цієї статті полягає не у введенні самого терміна, а в його перенесенні з контексту платформеної праці у площину політичної комунікації та міжнародної підтримки України.

Щоб поняття залишалось аналітично точним, його слід відмежувати від суміжних категорій. Алгоритмічна солідарність не зводиться до вірусності, оскільки швидке поширення контенту саме по собі ще не гарантує довіри чи переходу до дії. Вона також не тотожна цифровому активізму, бо активістські практики можуть здійснюватися поза рекомендаційними системами або без їхньої визначальної ролі. Не збігається вона і з платформеною мобілізацією, оскільки остання може бути організаційною чи кампанійною, але не обов'язково має солідарний зміст. Отже, специфіка алгоритмічної солідарності полягає у поєднанні трьох елементів: алгоритмічно організованої видимості, довіри до контенту або його носія та потенціалу переходу до підтримувальної дії [1; 3; 4].

Таблиця 1

Відмінність між суміжними поняттями

Поняття	Основний фокус	Відмінність від алгоритмічної солідарності
Цифровий активізм	Онлайн-мобілізація та кампанії	Не обов'язково залежить від рекомендаційних систем
Вірусність	Швидке поширення контенту	Не гарантує довіри й дії
Платформена мобілізація	Координація через цифрові платформи	Не завжди має солідарний зміст
Алгоритмічна солідарність	Конверсія видимості в підтримку	Поєднує алгоритмічний розподіл уваги, довіру та дію

Джерело: складено автором на основі [1–4]

Як видно з табл. 1, поняття алгоритмічної солідарності не зводиться ні до цифрового активізму, ні до вірусності, ні до платформеної мобілізації. Його аналітична специфіка полягає у тому, що воно описує саме перехід від алгоритмічно організованої видимості до довіри та підтримувальної дії.

Від цифрової видимості до міжнародної підтримки: аналітична модель «видимість → емоційний резонанс → довіра → залучення → солідарна дія». Запропонована модель (рис. 1) є авторською аналітичною схемою, побудованою на поєднанні досліджень онлайн-мереж підтримки України [1], описів механіки рекомендаційних систем короткого відео [2], концепту *algorithmic solidarity* [4] та висновків про селективність новинної видимості на TikTok [3]. У межах цієї моделі алгоритмічна солідарність розуміється не як одномоментний акт цифрового співчуття, а як послідовний процес, у якому алгоритмічно організована видимість може переходити в довіру, залучення та підтримувальну дію.

Першою ланкою є видимість. У середовищі короткого відео вона формується не лише інтенцією автора чи суспільною важливістю теми, а насамперед логікою алгоритмічного відбору, ранжування і персоналізації контенту [2]. Саме тому видимість нарративів про Україну є політично значущою: рекомендаційна система фактично визначає, які гуманітарні, безпекові, персоналізовані чи символічні сюжети отримують шанс стати частиною глобальної стрічки уваги. Водночас дослідження новинної видимості на TikTok показує, що така інфраструктура не гарантує системного пріоритету суспільно важливого контенту, а отже, видимість України в платформеному середовищі завжди є селективною і контингентною [3].

Другою ланкою в межах моделі виступає емоційний резонанс. У цьому разі йдеться не про універсальну або автоматичну реакцію аудиторії, а про аналітичний етап, на якому візуально інтенсивний, персоналізований і сюжетно стиснений контент отримує шанс перейти від простого показу до значущого сприйняття. Для короткого відео саме цей етап є критичним, оскільки без емоційного зачеплення навіть алгоритмічно видимий контент часто залишається лише епізодом інформаційного контакту. Це положення є авторським елементом моделі, а не прямим висновком одного окремого джерела.

Третьою і центральною ланкою є довіра. У межах цієї статті вона трактується як ключовий аналітичний вузол, що відділяє короткотривалу видимість від потенційної підтримки. Саме довіра визначає, чи буде контент про Україну сприйнятий як автентичне свідчення, релевантне пояснення або морально значущий заклик, чи, навпаки, як випадковий, сумнівний або маніпулятивний матеріал. Отже, довіра у цій моделі не є другорядною психологічною змінною, а виступає механізмом конверсії видимості в підтримувальну готовність. Це також є авторською концептуалізацією, побудованою на перетині попередніх досліджень, а не буквально сформульованою в одному джерелі.

Четвертою ланкою є залучення: вподобайки, коментарі, репости, збереження, переходи за посиланнями та інші форми взаємодії, які в платформеному середовищі виконують подвійну функцію. З одного боку, вони є реакцією аудиторії на контент; з іншого – виступають сигналами для подальшого алгоритмічного підсилення видимості [2]. Саме тому залучення є не просто наслідком довіри, а ще й механізмом повторного включення контенту в цикл рекомендацій.

П'ятою ланкою стає солідарна дія: донати, участь у краудфандингових кампаніях, інформаційна адвокація, волонтерське включення або інші форми підтримки України. Саме цей етап найкраще підкріплюється наявними емпіричними дослідженнями, зокрема показано, що під час російського вторгнення соціальні медіа були пов'язані з поширенням інформації про допомогу, мобілізацією ресурсів і координацією підтримки [1]. Отже, цифрова присутність України в мережі вже має зафіксовані форми переходу до матеріальної, організаційної й символічної підтримки.

Таким чином, запропонована модель пояснює, що між алгоритмічним показом контенту і реальною міжнародною підтримкою існує не прямий, а опосередкований ланцюг. Її головна аналітична цінність полягає у тому, що вона дає змогу поєднати платформену логіку видимості [2; 3], наявний концепт алгоритмічної солідарності [4] та емпірично зафіксовані мережеві форми підтримки України [1] у єдину політико-комунікаційну схему. У такій схемі довіра виконує роль центрального переходу між видимістю та дією, а сама алгоритмічна солідарність постає як інфраструктурно опосередкований механізм міжнародної підтримки.

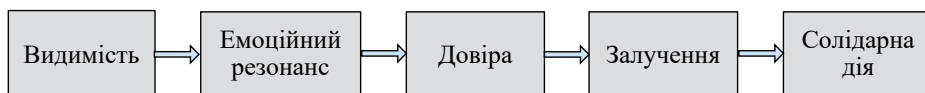

Рис. 1. Аналітична модель алгоритмічної солідарності

Український кейс як приклад алгоритмічної солідарності: рекомендаційні системи короткого відео та міжнародна підтримка. Український кейс є особливо показовим для осмислення алгоритмічної солідарності, оскільки повномасштабна війна перетворила цифрові платформи не лише на простір інформування, а й на середовище глобальної уваги, емоційного залучення та мобілізації підтримки. Емпіричні дослідження онлайн-мереж, пов'язаних із підтримкою України, показують, що соціальні медіа вже виконували функції поширення інформації про допомогу, мобілізації ресурсів і координації підтримувальних дій [1]. Водночас український політичний простір воєнного часу вже осмислюється в академічній літературі як середовище структурних адаптивних змін, що додатково підсилює аналітичну релевантність цього кейсу [5].

У середовищі короткого відео особливою видимістю набувають ті наративи про Україну, які поєднують персоналізацію, візуальну інтенсивність, емоційну стислість і моральну зрозумілість. Такий висновок не випливає буквально з одного окремого джерела, а є авторським узагальненням, побудованим на поєднанні: досліджень механіки рекомендаційних систем [2], висновків про селективність новинної видимості на TikTok [3] та праць про TikTok як простір одночасно політичної контестації, саморепрезентації й дезінформації у контексті війни в Україні [6].

Щоб показати, які саме сюжети найкраще вписуються в логіку алгоритмічної солідарності, доцільно подати авторську аналітичну типологію нарративів про Україну в середовищі короткого відео.

Таблиця 2

Авторська типологія нарративів про Україну, релевантних для алгоритмічної солідарності

Тип нарративу	Основний зміст	Механізм переходу до довіри і дії
Гуманітарний	допомога цивільним, евакуація, медичні та побутові потреби	викликає емпатію, моральну нагайність, готовність до негайної допомоги
Персоналізований	історія конкретної людини, родини, громади	підвищує довіру через індивідуалізацію досвіду і впізнаваність страждання
Наратив стійкості	волонтерство, самоорганізація, опір, витримка	формує повагу, символічне ототожнення і підтримку через образ дієздатності
Безпеково-ціннісний	захист свободи, демократії, європейської безпеки	переводить локальну війну в ширшу рамку спільних політичних цінностей

Джерело: складено автором на основі [1–3; 6]

Як показано в табл. 2, найбільш релевантними для алгоритмічної солідарності є ті типи нарративів, які поєднують візуальну виразність, емоційну інтенсивність і моральну зрозумілість. Саме такі сюжети найкраще узгоджуються з логікою короткого відео та мають вищий потенціал переходу від видимості до довіри, залучення і підтримувальної дії.

Такі типи наративів добре адаптуються до формату короткого відео, оскільки поєднують візуальну виразність, емоційну інтенсивність і зрозумілу сюжетну рамку. Якщо цей початковий резонанс підкріплюється довірою – до автора, свідчення, візуального матеріалу або ширшого медійного контексту, – рекомендаційні системи вже не просто підвищують охоплення контенту про Україну, а створюють умови для залучення й переходу до підтримувальної дії [1; 2]. Саме тому український кейс дає змогу розглядати алгоритмічну солідарність як інфраструктурно опосередкований механізм міжнародної підтримки, у якому рекомендаційна система виступає не лише посередником між автором і аудиторією, а й селективним механізмом підсилення окремих типів наративів.

Комерційна логіка платформ та алгоритмічна солідарність. Алгоритмічна солідарність формується не в нейтральному комунікаційному середовищі, а в платформеній інфраструктурі, де розподіл видимості пов'язаний із залученням користувачів, утриманням уваги та прогнозуванням поведінкової реакції. У базовому описі механіки рекомендацій TikTok прямо вказано, що показ контенту залежить від взаємодій користувача, характеристик відео та низки сигналів релевантності [2]. Водночас дослідження новинної видимості на TikTok показує, що така логіка не гарантує пріоритету суспільно важливого контенту і може відтворювати *algorithmic indifference* до новинної тематики [3]. Саме тому підтримка України в середовищі короткого відео частково залежить не лише від моральної сили наративів, а й від того, наскільки вони узгоджуються з платформеною логікою видимості.

У цьому пункті важливо уникнути надмірного детермінізму. Було б неточно стверджувати, що рекомендаційні системи «створені спеціально для монетизації солідарності». Коректніше говорити про інше: в умовах платформеної економіки ті наративи, які викликають інтенсивні реакції, мають вищі шанси на повторне алгоритмічне підсилення, а отже, солідарна увага часто збігається з логікою поведінкової оптимізації [2; 4]. Це твердження є авторським аналітичним узагальненням на основі наявних джерел.

Звідси впливає одна з ключових суперечностей: наративи, що найкраще конвертуються в підтримку України, нерідко є водночас і тими, що найкраще конвертуються в утримання уваги. Саме тому алгоритмічна солідарність у цифровому середовищі не може бути зрозуміла поза політичною економією платформ, де морально значущий контент, емоційна інтенсивність і комерційно вигідна залученість часто перетинаються. Нормативна значущість цієї проблеми додатково підсилюється європейським регуляторним фокусом на прозорості рекомендаційних систем і підзвітності великих платформ [7; 8].

Межі, ризики та суперечності алгоритмічної солідарності. Попри пояснювальний потенціал поняття алгоритмічної солідарності, його не слід трактувати як безумовно позитивний феномен. Якщо рекомендаційні системи короткого відео справді можуть перетворювати цифрову видимість України на підтримку, то ця сама інфраструктурна логіка одночасно визначає й межі такої підтримки. Насамперед ідеться про те, що платформено організований розподіл уваги залишається частково непрозорим і підпорядкованим критеріям релевантності, залучення та поведінкової оптимізації [2; 7; 8].

Першою межею є селективність видимості. Рекомендаційні системи не відображають усю повноту воєнного досвіду України, а радше підсилюють ті сюжети, які легше адаптуються до короткого відео: персоналізовані, емоційно насичені, драматичні або символічно виразні. Унаслідок цього підтримка часто будується навколо найбільш візуально сильних історій, тоді як складніші безпекові, правові чи геополітичні аспекти війни можуть отримувати меншу видимість [3]. Це твердження частково спирається на дослідження селективності рекомендаційних систем.

Другою межею є емоційна нестійкість солідарності. Платформи короткого відео здатні швидко мобілізувати увагу, але не гарантують її тривалого збереження. Алгоритмічне підсилення часто працює хвилями, тому навіть інтенсивний міжнародний інтерес до України може виявлятися короткочасним і залежним від конкуренції з іншими темами, кризами й нарративами. Тут ми вже маємо не пряме емпіричне доведення саме для України в своєму корпусі джерел, а концептуально обґрунтовану авторську інтерпретацію, яку краще подавати обережно саме в такій формі.

Третім ризиком є одночасне поширення підтримки та дезінформації. Дослідження про TikTok, computational propaganda та вторгнення в Україну показує, що та сама платформа інфраструктура може масштабувати як солідарні, так і викривлені чи маніпулятивні нарративи [6]. Отже, алгоритмічна солідарність не існує в «чистому» середовищі підтримки: вона постійно конкурує з дезінформацією, інформаційними викривленнями та контентом, що підриває довіру.

Окрему суперечність становить те, що рекомендаційні системи можуть підсилювати підтримку саме через спрощення складної реальності. Україна як кейс цифрової солідарності ризикує редукуватися до набору морально сильних, але спрощених образів: жертва, герой, руїна, дитина, волонтер, допомога. Такий тип видимості може бути ефективним для мобілізації емпатії й донатів, але недостатнім для глибшого розуміння війни як тривалого геополітичного, правового та безпекового процесу. Це положення є переважно авторським аналітичним висновком, який логічно впливає з попередньої моделі, але не зводиться до одного окремого джерела.

Отже, алгоритмічну солідарність доцільно розглядати одночасно як політично значущий ресурс і як нестійку, платформено залежну форму підтримки, що не гарантує ані довготривалої уваги, ані повноти політичного розуміння. Нормативний вимір цієї проблеми може бути додатково осмислений крізь сучасні підходи до цифрових прав, захисту користувачів і вимог до прозорості платформених середовищ [7–9].

Висновки. У статті обґрунтовано, що рекомендаційні системи платформ короткого відео доцільно розглядати не лише як технічний механізм дистрибуції контенту, а й як інфраструктуру політичної видимості, що впливає на формування міжнародної підтримки України. У цьому контексті алгоритмічну солідарність запропоновано трактувати як політико-комунікаційний механізм, через який алгоритмічно організована видимість нарративів про Україну може переходити в довіру, залучення та підтримувальну дію.

Ключовим теоретичним результатом дослідження є аналітична модель «видимість → емоційний резонанс → довіра → залучення → солідарна дія», яка пояснює, що між алгоритмічним показом контенту і реальною підтримкою не існує прямого автоматичного зв'язку. Центральним вузлом цієї моделі виступає довіра, оскільки саме вона відділяє короткочасну цифрову експозицію від потенційного переходу до підтримувальної дії.

Показано, що український кейс є особливо продуктивним для осмислення алгоритмічної солідарності, оскільки поєднує гуманітарний, безпековий, моральний і геополітичний виміри. У середовищі короткого відео особливу роль у переході від видимості до підтримки відіграють персоналізовані, гуманітарні, безпеково-ціннісні та пов'язані зі стійкістю нарративи. Саме вони найкраще узгоджуються з логікою алгоритмічного підсилення, емоційного резонансу та мобілізації підтримки.

Водночас установлено, що алгоритмічна солідарність не є стабільною або безумовно позитивною формою підтримки. Вона залишається селективною, платформено залежною, емоційно нестійкою і вразливою до спрощення, інформаційних викривлень та дезінформації. Рекомендаційні системи можуть одночасно підсилювати як міжнародну підтримку України, так і викривлені або маніпулятивні інтерпретації війни.

Головний політологічний висновок полягає у тому, що міжнародна підтримка України у цифрову добу формується не лише в площині міждержавної політики, публічної дипломатії чи традиційних медіа, а й у площині алгоритмічно організованої видимості. Перспективою подальших досліджень є операціоналізація алгоритмічної солідарності через аналіз зв'язку між типом наративу, алгоритмічною видимістю, показниками залучення, довірою до джерела та переходом до конкретної підтримувальної дії.

Список використаної літератури

1. Ye J., Jindal N., Pierri F., Luceri L. Online Networks of Support in Distressed Environments: Solidarity and Mobilization during the Russian Invasion of Ukraine. *arXiv preprint*. 2023. arXiv:2304.04327. DOI: 10.48550/arXiv.2304.04327
2. TikTok Support. How TikTok recommends content. URL: <https://support.tiktok.com/en/using-tiktok/exploring-videos/how-tiktok-recommends-content> (дата звернення: 22.03.2026).
3. Hagar N., Diakopoulos N. Algorithmic indifference: The dearth of news recommendations on TikTok. *New Media & Society*. 2025. Vol. 27. No. 6. P. 3449–3469. DOI: 10.1177/14614448231192964
4. Yu Z., Tréré E., Bonini T. The emergence of algorithmic solidarity: unveiling mutual aid practices and resistance among Chinese delivery workers. *Media International Australia*. 2022. Vol. 183. No. 1. P. 107–123. DOI: 10.1177/1329878X221074793
5. Адаптивні зміни політичного поля України в умовах війни : монографія / за ред. О.О. Рафальського, О.М. Майборода. Київ : ІПіЕНД ім. І.Ф. Кураса НАН України, 2023. 672 с. DOI: 10.53317/978-617-14-0202-7
6. Bösch M., Divon T. The sound of disinformation: TikTok, computational propaganda, and the invasion of Ukraine. *New Media & Society*. 2024. Vol. 26. No. 9. P. 5081–5106. DOI: 10.1177/14614448241251804
7. European Commission. The Digital Services Act. URL: <https://digital-strategy.ec.europa.eu/en/policies/digital-services-act> (дата звернення: 22.03.2026).
8. European Commission. Commission sends requests for information to YouTube, Snapchat, and TikTok on recommender systems under the Digital Services Act. 2024. URL: <https://digital-strategy.ec.europa.eu/en/news/commission-sends-requests-information-youtube-snapchat-and-tiktok-recommender-systems-under-digital> (дата звернення: 22.03.2026).
9. Дідух Х.В. Цифрові права: український та європейський досвід. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія «Право»*. 2024. Вип. 85. Ч. 1. С. 59–65. DOI: 10.24144/2307-3322.2024.85.1.7

FROM DIGITAL VISIBILITY TO INTERNATIONAL SUPPORT FOR UKRAINE: ALGORITHMIC SOLIDARITY AND SHORT-FORM VIDEO RECOMMENDER SYSTEMS

Roman Brylinsky

*Uzhhorod National University, Faculty of Social Sciences,
Department of Political Science and Public Administration
Universytetska St., 14, room 233, Uzhhorod, Ukraine
<https://orcid.org/0009-0003-3522-4880>*

This article conceptualizes algorithmic solidarity as a political-communicative mechanism through which the recommendation systems of short-form video platforms transform the digital visibility of narratives about Ukraine into trust, emotional engagement, and international support. The relevance of this research stems from the fact that, in the context of a full-scale war, support for Ukraine is shaped not only through diplomatic decisions, traditional media, and institutional channels, but also within platform-organized digital environments, where algorithmic attention allocation determines which stories become visible to a global audience.

The aim of this article is to identify how short-form video recommendation systems influence the transition from the visibility of content about Ukraine to trust, engagement, and solidarity. The methodological framework consists of conceptual analysis, theoretical synthesis, and a comparative-analytical approach, which allows for the integration of research on platform visibility, digital political communication, and international support for Ukraine. The article proposes an analytical model of «visibility → emotional resonance → trust → engagement → solidaristic action». It is argued that short-form video constitutes a specific infrastructure of political visibility, combining personalization, emotional intensity, a low barrier to entry for content production, and cross-border scalability. It is demonstrated that the Ukrainian case is particularly fruitful for such a conceptualization, as it combines humanitarian, security, moral, and geopolitical dimensions and already features empirically documented networked forms of online support. The scientific novelty lies in transferring the concept of algorithmic solidarity from the context of platform labor to the sphere of political communication and international support for Ukraine, as well as in revealing the role of recommendation systems as an infrastructure of selective visibility. It is demonstrated that algorithmic solidarity has limitations: it is selective, emotionally optimized, platform-dependent, and vulnerable to manipulative narratives, information distortions, and competition for attention.

Key words: algorithmic solidarity, recommendation systems, short-form video, digital visibility, international support for Ukraine, political communication, digital platforms.

Дата першого надходження статті до видання: 23.03.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 24.04.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 29.05.2026